

Een onvervalste chicklit met
de nodige zelfspot en romantiek.

- Chicklit.nl

IK KOM JE HALEN!

MARIJKE VOS

Abonneer u nu op de Scelta Publishing Nieuwsbrief.

Ga naar www.sceltapublishing.com;

 www.facebook.com/sceltapublishing;

 www.twitter.com/UitgScelta;

 www.instagram.com/sceltapublishing

en ontvang regelmatig informatie over de nieuwste titels, blijf op de hoogte van speciale aanbiedingen en kortingsacties en maak kans op fantastische prijzen!

CHICKLIT

IK KOM JE HALEN!

MARIJKE VOS

© 2018 Scelta Publishing

© 2016 Marijke Vos

Omslagbeeld: Woestijn landschap met cactussen - Lilu330,
Vrouw voor gele olttimer - Nejron Photo | Shutterstock.com
Afbeelding Elvis Presley | pixabay.com
Omslag- en opmaakontwerp: Evelien van Steenis
Tekstredactie: Linda Everts, Maria Genova
Auteursfoto: Marijke Vos

Eerste druk, januari 2018

ISBN 978-94-91884-71-9

NUR 340

WWW.SCELTAPUBLISHING.COM

WWW.MARIJKESWERELD.NL

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Noortje

*Echte vrienden krijg je niet
en kopen maakt je wereld klein.
Vrienden die verdien je
door er zelf een te zijn.*

Echte vrienden – BZB

'Ik kom je halen!' is door de auteur eerder in eigen beheer gepubliceerd onder de titel: *'Start spreading the news...'*. De auteur heeft het verhaal herschreven en er zijn nieuwe jeugdherinneringen en scènes toegevoegd.

Anderen over *'Start spreading the news...'*

'Een onvervalste chicklit met de nodige zelfspot en romantiek'

– **Chicklit.nl**

'Heerlijk boek! Heerlijke feelgood. Ik kreeg het gevoel zelf door Amerika te reizen en dat is iets wat heeeeel hoog op mijn Bucket List staat.'

– **Miranda Peters, auteur**

'Een heerlijk feelgood verhaal, dat van mij best nog wat langer had mogen doorgaan!'

– **Goodreads.nl**

'Een luchtige, vlotte en komische schrijfstijl'

– **Boekentaske**

'Een heerlijkheid, dat smaakt naar meer.'

– **Annetta Overvoorde • Birdy's boeken**

CHAPTER 1

De eerste dag van de basisschool was vreselijk. Het was thuis veel te leuk en ik had absoluut geen zin om naar school te gaan. Ik zag er het nut niet van in. Bovendien was ik (toen al) niet zo goed met andere mensen (zowel kinderen als volwassenen konden mij niet bekoren) dus het vooruitzicht een klas binnen te moeten stappen vol vreemde kinderen joeg me angst aan. Mijn moeder vertelde dat ze me letterlijk het klaslokaal in moest duwen en ik had de tranen al in mijn ogen staan voordat ik goed en wel over de drempel was. Hoe kon ze me dit aandoen na vier jaar te doen alsof ze van me hield? Dat had ik blijkbaar geroepen.

De kinderen in de klas waren allemaal doodstil en keken mij aan.

Het bleef net iets te lang stil totdat de juf in haar handen klapte en de klas vertelde dat er vandaag een nieuw kindje kwam spelen. De kinderen bleven nog altijd stil, terwijl ze me nieuwsgierig aankeken. Voor mij was het meteen duidelijk; ik was niet van plan om met deze kinderen te spelen. Ik wilde gewoon weer terug naar huis.

Totdat één meisje opstond en naar me toe kwam.

'Hallo!' zei het meisje. Ze had blonde krullen die in twee losse vlechten langs haar hoofd vielen. Ze droeg een rood shirt met een prachtige roze tutu eronder.

'Ik ben prinsessen aan het tekenen. Doe je mee?'
Ik knikte voorzichtig. Prinsessen tekenen deed ik toevallig graag.

Het meisje schoof de stoel naast haar naar achteren, zodat ik kon gaan zitten.

'Ik heet Sophie en jij?' Nieuwsgierig keek ze me aan.
'Lotte,' zei ik zachtjes, terwijl ik even achterom keek naar mijn moeder die met een uitgestreken gezicht steeds verder richting de deur leek te verdwijnen.

Sophie gaf me haar roze kleurpotlood en keek me toen lachend aan:

'Zullen we vriendinnen worden?'

• **Amsterdam** •
Starbucks op Schiphol

Peinzend draai ik de beker in mijn hand nog eens rond. *Lootje* staat er met haast onleesbare hanenpoten op geschreven. Het heeft me altijd al verwonderd hoe elke willekeurige medewerker van Starbucks de meest simpele namen nog weet te vernachelen. Ik vermoed dat het onderdeel is van de sollicitatieprocedure. *Lotte*. Zo moeilijk is het niet. Ik frons. Wie heet er überhaupt *Lootje*? Gelukkig maakt de inhoud van de beker een hoop goed. Mijn favoriete smaak is weer in het assortiment, Pumpkin Spice Latte. Het enige voordeel van de herfst als je het mij vraagt. Ik vouw mijn handen om de warme beker en neem genietend een slok. De kruidige smaak vloeit door mijn mond en ik sluit mijn ogen om extra te kunnen genieten.

'Alles goed?' klinkt het ineens naast me en ik schrik op. Sophie kijkt me quasi-vragend aan en springt op de kruk tegenover mij.

‘Ik ken weinig mensen die zo op kunnen gaan in hun koffie.’ Hoofdschuddend pakt Sophie haar eigen beker en neemt snel een slok.

‘Het zal iets voor fijnproevers zijn, denk ik.’ Ik steek mijn kin vooruit. Ik laat me niet belachelijk maken als het om mijn verfijnde koffiesmaak gaat. Sophie rommelt dan in haar dure handtas.

‘Gelukt met inchecken?’

‘Jep, maar heb nog wel even tijd hoor.’

Sophie, mijn beste vriendin aller tijden, vertrekt straks naar New York. Niet om te emigreren of zoiets drastisch, maar voor haar werk. En ook maar voor een week. New York Fashion Week komt eraan en Sophie mag naar New York voor een belangrijke persconferentie. Haar baas van Halo Fashion, een groot mode-concern, heeft nogal een hoge pet van haar op en dat levert mooie tripjes op.

Niet dat ik jaloers ben hoor.

Nee, ik niet.

Misschien een beetje.

Oké, ik ben stikjaloers.

Terwijl mijn beste vriendin naar New York gaat, de stad waar het allemaal gebeurt, zit ik hier in Nederland, in de herfst nota bene, me kapot te vervelen. Zij loopt dadelijk als Carrie Bradshaw uit ‘Sex and the City’ over Times Square en ik heb alleen een speeddatesessie met een aantal uitzendbureaus gepland en een tripje naar de Action.

Inderdaad, je leest het goed. Ik ben Toos Werkloos. Nadat ik bij mijn vorige werkgever, een groot warenhuis waar ik als marketingmanager werkte, ben ontslagen om bijzonder onheuse redenen als je het mij vraagt, is het me nog niet gelukt een nieuwe baan te vinden. Het helpt natuurlijk niet mee dat dat kreng dat zich mijn bazin noemde geen goede referentie wilde schrijven. En

dus zit ik al een paar maanden thuis. Ik noem het ‘in between jobs’, dat klinkt al wat beter. En sowieso, dat is ook het geval. Ik neem gewoon even een rustpauze van het drukke bedrijfsleven. Even tijd om aan mezelf te werken en na te denken over wat ik belangrijk vind en waar ik heen wil met mijn carrière. Helemaal zen en op zoek naar mijn flow. En al die onzin. Het zorgt er dus ook voor dat ik genoeg tijd heb om vandaag Sophie uit te zwaaien.

‘Had je nou deze week ook nog dat sollicitatiegesprek bij ons?’

Sophie’s stem haalt me uit mijn overpeinzingen en brengt me terug naar de rumoerige centrale hal van Schiphol.

‘Hmmm?’ Ik kijk haar vragend aan. Buiten de eerder genoemde speeddate vanuit het UWV heb ik geen afspraken in mijn agenda gepland (en geloof me, eventuele afspraken vallen op in de gapende leegte van mijn week) dus ik trek mijn wenkbrauwen op.

‘Oh jeej.’ Sophie slaat haar hand voor haar mond. ‘Sorry. Maar deze week zijn die gesprekken voor de functie van assistent-manager voor onze afdeling. Oh sorry Lot, ik dacht écht dat je uitgenodigd zou worden. Je hebt toch wel gesolliciteerd hè?’

De moed zakt me in mijn Jimmy Choo pumps. Verdorie, ik had echt gedacht dat ik op gesprek zou mogen komen. Helemaal omdat Sophie een goed woordje voor me heeft gedaan. Om heel eerlijk te zijn, ging ik er al een beetje van uit dat ik die baan zou krijgen. Dat is ook de reden dat ik me niet zo’n zorgen maakte over de andere sollicitaties of opdringerige uitzendbureaus met lullige baantjes. Of mijn spaargeld.

‘Nee hè!’ Vol afgrijzen kijk ik Sophie aan. ‘Ik heb niets gehoord. Dat menen ze niet? Hoe ... wat? Oh nee!’

Ik gooi mijn hoofd op mijn armen op het onstabiele tafeltje en begin aan mijn zelfmoordplan.

Ik had écht mijn zinnen gezet op de functie binnen Halo Fashion.

‘Ik snap er niets van,’ mompelt Sophie naast me en pakt haar telefoon. Ik weet niet zeker of ze haar werk of de crisisdienst belt.

‘Met Sophie. Kun je me doorverbinden met personeelszaken?’

Het blijft even stil en we kijken elkaar angstig aan. Althans, ik vermoed dat ik angstig kijk. Bij Sophie kan het ook medelijden zijn.

‘Miranda, kun jij voor me nakijken of Lotte Donkers bij de geselecteerde kandidaten staat?’

Terwijl ik overweeg of het te vroeg is voor een wijntje, voert Sophie een nietszeggend gesprek met Miranda.

‘Ja. Hm... Nee, snap ik... Dat is vreemd.’

Het is weer stil. Ik durf Sophie niet meer aan te kijken.

‘Écht? Kijk, dat is mooi. Dan is er ergens iets misgegaan.’

Bij het horen van deze woorden hef ik hoopvol mijn hoofd weer op en kijk Sophie nieuwsgierig aan. Die begint opeens verwoed met haar duim omhoog te zwaaien en gilt even geluidloos.

Dan sluit ze uiterst beheerst het telefoon gesprek af.

‘Ontzettend bedankt... ja, bedankt. Nee, inderdaad... goed. Tot snel weer.’ Ze hangt op. ‘Je hebt overmorgen een sollicitatiegesprek, trut!’

‘Wát?’ Ik voel het bloed naar mijn wangen stijgen, deels van enthousiasme en deels van opperste verwardheid. ‘Ik weet serieus van niets!’

‘Miranda zegt dat alle geschikte kandidaten vorige week een brief hebben gekregen.’

‘Een brief?’ Ik schud verbaasd mijn hoofd.

‘Hoe dan ook,’ Sophie kijkt even vlug op haar met diamanten gezette horloge, ‘Je wordt vrijdag om tien uur ‘s ochtends verwacht voor een gesprek voor de functie!’

Ik slaak een diepe zucht van opluchting. Eindelijk, er komt een einde aan mijn werkloze bestaan. Alleen even dit gesprek doen en dan kan ik weer aan de slag. En zelfs bij hetzelfde bedrijf als Sophie. Hoe leuk zou dat zijn? Bovendien zit er dan in de toekomst voor mij wellicht ook zo’n tripje naar New York in. En eindelijk weer een fatsoenlijk salaris! Ik red het nog net van mijn spaargeld, maar mijn verlanglijstje voor nieuwe aankopen is behoorlijk gegroeid. Ik kan niet wachten tot ik dat mooie jasje van de nieuwe modelijn van Chanel kan gaan halen. Hm, misschien moet ik hem sowieso alvast gaan halen voor het gesprek. Het zou een investering zijn en het geld heb ik met mijn eerste salaris zo terugverdiend.

Sophie staat inmiddels al naast ons tafeltje met haar jas aan en een trolley in de hand.

‘Ik moet ervandoor, ik wil nog even wat taxfree inkopen doen voordat ik aan boord ga.’

Ik knik en neem met pijn in mijn hart de laatste slok van mijn Spice Latte, terwijl ik ook opsta.

Sophie geeft me drie zoenen en dan geven we elkaar nog een dikke knuffel. Hoewel dit niet de eerste keer is dat Sophie naar het buitenland gaat, mis ik haar elke keer weer enorm. Normaal gesproken appen en bellen we dagelijks met elkaar en die frequentie is vanuit het buitenland niet altijd even realistisch.

Ik word bijna een beetje angstig als ik eraan denk dat ik de komende dagen, zeker gezien het sollicitatiegesprek, niet al mijn gedachten en overwegingen direct met Sophie kan delen.

We lopen richting de douane en nemen nog een keer afscheid. Terwijl Sophie langzaam uit het zicht verdwijnt, begint bij mij opeens een belletje te rinkelen. Ik heb ineens een vermoeden waar de uitnodiging voor het sollicitatiegesprek gebleven is.

Ongeduldig tik ik met mijn roodgelakte nagels op de reling van de lift, terwijl ik omhoog suis naar de vijfde verdieping van ons flatgebouw. Inmiddels ben ik ervan overtuigd dat ik weet waar de brief met mijn uitnodiging is gebleven en ik ben des duivels richting mijn huisgenoot Flo, de inmiddels zowat zekere aanstichter van het feit dat ik bijna geen doel meer in mijn leven had. Natuurlijk ben ik wel uitgenodigd voor het gesprek. Ik had het kunnen weten; ik ben de perfecte kandidaat!

Ik storm onze flat binnen.

‘Flo! Flo, verdomme!’ Ik vlieg door de gang en gooi de deur van zijn studeerkamer open. Door de windvlaag die ik teweegbreng, vliegen er allerlei A4’tjes van zijn bureau, om vervolgens als herfstblaadjes door de kamer te dwarrelen. Temidden van de papieren chaos zit Flo op zijn bureaustoel met een geschokte uitdrukking op zijn gezicht.

‘Jezus, Lotte. Doe eens normaal.’ Flo herstelt zich van mijn abrupte binnenkomst en gebaart geïrriteerd om zich heen. Zijn donkere haren zijn iets te lang en zitten in de war. ‘Kijk nou wat je doet!’

‘Waar is die brief?’ onderbreek ik hem meteen zonder acht te slaan op de papieren om ons heen.

‘Welke brief?’

‘Die brief!’ krijs ik, terwijl ik mijn wankele zelfbeheersing verlies.

Flo loopt rood aan, terwijl hij zenuwachtig de papieren probeert te verzamelen.

‘Ik weet niet...’ begint hij.

‘Die brief. Van mijn nieuwe baan!’ Dan valt mijn oog ineens op een envelop die half onder het toetsenbord ligt geschoven met overduidelijk het logo van Halo Fashion erop.

Flo volgt mijn blik en terwijl ik een snoekduik richting de brief neem, vliegt Flo met bureaustoel en al richting zijn bureau. Ik ben nét een fractie van een seconde sneller en gris de brief weg, terwijl ik de stoel van mijn huisgenoot een duw geef. Hij vliegt met een rotvaart op de muur af.

‘Verdomme Flo!’ roep ik, terwijl ik met de brief wapper en de kamer weer uitloop. Verwoed trek ik de brief uit de envelop en lees snel de uitnodiging.

Achter me hoor ik hoe Flo zachtjes de gang in komt geslopen. Ik vouw de brief snel weer op, stop hem in de envelop en stop deze vervolgens snel onder mijn trui.

‘Lotte.’ Flo kijkt me rustig doch dreigend aan. ‘Je weet toch dat ik dit eerst moet onderzoeken.’ Hij kijkt me ernstig aan.

Ik zucht diep en leun tegen het barretje dat de woonkamer van onze keuken scheidt. Het valt niet mee om met een huisgenoot te leven die ze niet allemaal op een rijtje heeft. Hij werkt voor de overheid en draaft nogal door met zijn complottheorieën. Flo is ervan overtuigd dat hij op het punt staat een belangrijke ontdekking te doen en is daarbij ook van mening dat alle inkomende post en telefoontjes gescreend moeten worden op eventuele kwade bedoelingen, Russische spionage of weet ik veel wat. Doorgaans is er best mee te leven, een beetje paranoia hier en daar kan geen kwaad, maar het betekent dus ook dat ik vaak op post of pakketjes zit te wachten die al lang aangekomen zijn. Alsof het grootste gevaar schuilt in de nieuwste Adidas-gympen die ik onlangs via internet heb besteld.

‘Flo. Je mag die brief van mij straks hebben, lijst hem desnoods in! Maar je begrijpt toch wel dat ik wel moet wéten van een sollicitatie om de baan daadwerkelijk te krijgen.’

‘Maar je weet niet of het klopt, Lot. Misschien is het wel een truc om...’

‘Nee!’ onderbreek ik hem. Ik hef mijn hand op ten teken dat hij zijn mond moet houden en stamp langs Flo richting mijn eigen kamer. In het voorbijgaan blijf ik even voor hem stilstaan. Mijn gezicht is een paar centimeter van het zijne verwijderd.

‘Nee,’ sis ik nog een keer, loop dan naar mijn slaapkamer en sla de deur met een klap achter me dicht.

Nadat ik hem wel twintig keer heb gelezen, leg ik de brief op mijn nachtkastje en leun met een zucht tegen het kussen in mijn rug. Inmiddels ben ik weer tot rust gekomen. Als ik na alle rare fratsen van Flo boos moet blijven, zouden we nog geen dag kunnen blijven samenwonen en eerlijk gezegd zou ik niet weten waar ik anders heen moet. Het appartement waar we wonen is van Flo’s ouders. Het zijn welgestelde mensen die voor hun hoogbegaafde en veelbelovende zoon een appartement hebben gekocht in hartje Amsterdam. Florian begon al snel te klagen dat hij zo eenzaam was. Zijn ouders doen alles voor hun getalenteerde zoon en plaatsten een advertentie voor een huisgenoot. Die advertentie verscheen drie jaar geleden op een website voor woningzoekenden, op het moment dat ik nét had besloten dat ik compleet door zou draaien als ik nog één week langer bij mijn ouders zou moeten blijven wonen in het gat waar ik vandaan kom. In die drie jaar tijd heb ik de ene complottheorie na de andere moeten aanhoren, hebben we driedubbele beveiliging in het huis laten installeren en ben ik chronisch in strijd om het terugwinnen van mijn post.

Vriendinnen die ik thuis uitnodig, worden standaard aan een Gestapo-verhoor blootgesteld alvorens ze welkom zijn plaats te nemen op onze bank, om over mannenbezoek nog maar te zwijgen. Het spreekt voor zich dat ik vaak buiten de deur met vrienden afspreek. Sophie is één van de weinige mensen die Flo inmiddels heeft geaccepteerd en als veilig bestempeld is.

Ik pak mijn telefoon en begin een berichtje naar Sophie te typen.

*Wat ik al dacht: Flo had de brief.
Vrijdag gesprek om 10.00 uur.
Spannend, zó leuk om collega's
te worden! X Lot*

Natuurlijk leest Sophie mijn berichtje pas als ze geland is, maar ik tuur tegen beter weten in nog een paar seconden naar mijn beeldscherm. Dan kijk ik mijn kamer rond, terwijl ik me afvraag wat ik zal gaan doen. Mijn slaapkamer is niet heel groot, maar groot genoeg voor mijn belangrijkste bezit: mijn gevulde kledingkast. Een groot deel van de lange wand wordt door de kledingkast bedekt. Tegen de korte wand staat mijn tweepersoonsbed en in de hoek paste nog net een luie stoel om in te lezen. Tenminste, als hij niet helemaal bedekt zou zijn met kleren. Misschien moet ik eens een beetje opruimen, bedenk ik me. Of zal ik toch even gaan kijken voor dat jasje?

De keus is snel gemaakt en even later valt de deur achter me dicht in het driedubbele slot.

Het is altijd druk in de stad, maar zo gauw ik mijn favoriete winkelstraat in sla, is het direct een stuk rustiger op straat. Al die dagjesmensen die massaal

de stad instromen, komen gelukkig niet graag bij de wat exclusievere boetiekjes, waardoor ik in alle rust kan shoppen. Ik weet natuurlijk precies waar het jasje hangt, maar zo gauw ik het boetiekje binnenstap, loop ik nonchalant langs de rekken met kleding en doe ik alsof ik nog niet weet wat ik zoek.

‘Kan ik u ergens mee helpen?’ vraagt een wat oudere verkoopster, terwijl ze me vriendelijk toelacht. Ik besluit mijn façade op te geven en wijs naar het jasje dat op de mannequin in de hoek is gedrapeerd. ‘Maat 36 graag ...’

Even later sta ik mezelf te bewonderen voor de grote spiegel met een enthousiast ja knikkende verkoopster in mijn aura.

‘Hij zit je als gegoten hoor ... ‘

Ik knik beamend en vertel haar over mijn sollicitatie waar ik het jasje écht voor nodig heb. Ik weet niet wie ik probeer te overtuigen. De ja knikkende verkoopster blijft enthousiast ja knikken. Helemaal als ik mijn creditcard aanbied. Ik glimlach nog even vriendelijk voordat ik de winkel verlaat. Zij blij, ik blij. Mijn bank misschien wat minder blij, maar dat komt vrijdag helemaal goed. Zeker nu ik mijn jasje heb!

Enmaal thuis heb ik bericht van Sophie.

Heelhuids aangekomen. Ga zo meteen mijn eerste meeting in. Geen tijd voor jetlag. Succes vrijdag en plan maar alvast een borrel in je nieuwe agenda in ;)

Ik grijns bij het vooruitzicht dat Sophie en ik straks collega’s zijn. Borrels aan het eind van de middag, samen lunchen in de stad. Man, dat wordt gezellig!

Ik heb mijn geluksjasje al aangeschaft. Succes bij je meeting. Wat ga je daarna doen? Cocktails drinken met Mr. Big? ;) x

Sophie reageert direct.

Nog geen idee. Mr. Big nog niet gelokaliseerd. Misschien maar op zoek naar McDreamy ... of was dat een andere stad? ;) Een wijntje lust ik vanavond wel in ieder geval! X

Ik stel me voor hoe Sophie daar in het hotel op haar kamer is, voorbereidend op haar vergadering met haar laptop op het bed. Ze zal vast wel een luxe hotel hebben dus inclusief adembenemend uitzicht over de stad. Dromerig stel ik me voor hoe ik zelf, net als in de film, voor het raam zou staan om het drukke leven in de stad onder me voorbij te zien schieten. Daarna zou ik met vriendinnen (want die heb ik daar in mijn dagdroom natuurlijk ook) cocktails gaan drinken, terwijl de rijke vrijgezelle knappe mannen ons voor zich proberen te winnen in een hippe loungebar.

Ja, dat leven zou echt voor mij weggelegd zijn. Mistroostig kijk ik om me heen. Dat is wel wat anders dan je flat delen met een paranoïde huisgenoot met een uitzicht op de badkamer van de burens.

Als ik die avond in bed lig te lezen (ik zou me eigenlijk op mijn sollicitatie moeten voorbereiden, maar dat kan morgen ook nog wel, ik heb toch niks beters te doen) krijg ik weer een berichtje van Sophie binnen.

*Meeting was saai, maar wel
een leuke concullega ontmoet.
Knappe vent! Vanavond gaan
we wat drinken, dus wacht
maar niet op mijn welterusten-
app ;) x*

Het is in New York natuurlijk zes uur eerder dan hier, dus Sophie gaat haar date nog tegemoet. Ik voel een kleine steek van jaloezie. Ze leeft daar écht mijn droom. De mannen die Sophie en ik hier in Nederland aantrekken zijn tot dusverre een grote teleurstelling geweest, dus ik kan me helemaal voorstellen dat Sophie voor een Amerikaans exemplaar gaat. Zolang ze maar geen ‘grenzeloos verliefd’-geval wordt.

Midden in de nacht word ik wakker, omdat mijn blaas van zich laat horen. Ik blijf het altijd wonderlijk vinden dat je lichaam zó in elkaar zit dat je gewaarschuwd wordt als de nood hoog wordt. Wel zo prettig overigens. Met half geopende ogen schuifel ik door de gang naar de badkamer en zie onderweg dat het licht in Flo’s kamer nog aan is. Ik blijf even stil staan en luister of ik iets hoor. Ik hoor een geluid dat nog het meeste lijkt op het gekraak van een fax en een langzaam tikken. Ik haal mijn schouders op en vervolg mijn weg naar de badkamer.

Bij terugkomst zie ik het lampje van mijn telefoon knipperen. Sophie.

*Wauw Lot, je gelooft het nooit.
Hij is leuk, knap, succesvol en
charmant. We hebben de hele
avond gedronken en gedanst.
Morgen hebben we weer samen*

*een meeting. Ik ben een beetje
verliefd geloof ik, maar dat
kan ook de drank zijn ... hips ;)
Truste x*

Dat klinkt inderdaad als een droomdate. Vol zelfmedelijden draai ik me in mijn dekbed en probeer weer in slaap te vallen. Gelukkig hoef ik niet vroeg op.

Ik bekijk mezelf nog een laatste keer in de spiegel. Ik draag een zwarte kokerrok met daarop mijn nieuwste aanwinst. Mijn donkergroene pumps met hak passen perfect bij de mosgroene tas. Mijn donkere haren heb ik in een strakke knot gedaan en mijn make-up zit perfect. Ik knik tevreden naar mijn spiegelbeeld en loop dan naar de gang om mijn nette jas te pakken. Flo zit op de bank en kijkt mij argwanend aan.

‘Weet je zeker dat het adres klopt? Heb je dat gecontroleerd?’

‘Ja, Flo! Het is het bedrijf waar Sophie ook werkt, weet je nog? Ik ben er wel eens geweest en het adres klopt. Maak je geen zorgen.’

Het blijft even ongemakkelijk stil en ik vraag me af of hij nog iets wil zeggen. Ik zie op de klok dat ik inmiddels echt moet gaan, dus gok ik er maar op dat Flo tevreden genoeg is. ‘Tot straks!’

Het gebouw van Halo Fashion is imposant. Het lijkt me heerlijk om hier dagelijks naar binnen te lopen met een verse kop koffie, want ik weet natuurlijk dat er een Starbucks om de hoek zit. Ik zie mezelf al elke ochtend een heerlijke latte halen in mijn zakelijke outfit voordat ik aan mijn volle, belangrijke agenda van die dag begin.

Ik meld me bij de receptie en word naar de moderne rode stoelen verwezen die aan het eind van de gang

staan. Ik bedank de receptioniste en loop met een rechte rug naar de stoelen waar twee, vermoedelijk, andere kandidaten zitten. Snel bekijk ik mijn concurrentie. De ene zit met rode konen door haar papieren te bladeren. Haar mantelpakje is van twee seizoenen geleden (niet slim bij een bedrijf als dit) en haar haren pieken rond haar oren. Ze kijkt als gestoken op en even ontmoeten onze blikken elkaar. Ze glimlacht een onzeker lachje en ik voel mijn zelfverzekerdheid records verbreken. Ik richt mijn aandacht op de andere dame, een wat oudere vrouw, die rustig voor zich uit kijkt met een mapje papieren op haar schoot. Haar blonde haren zijn kunstig opgestoken en ze lijkt geen greintje zenuwen te hebben. Ze kijkt me even aan, glimlacht en kijkt dan weer naar het schilderij aan de muur. Ik kijk stiekem nog een keer naar de oudere dame en begin te vrezen dat ik toch wat meer concurrentie heb dan gedacht.

‘Lotte Donkers?’

Een net geklede vrouw met donkere krullen verschijnt in een deuropening.

Ik knik en sta snel op. Ik strijk mijn rok nog eens glad, trek mijn jasje recht en loop achter de vrouw aan.

Eenmaal binnen stelt ze zich voor als Karin Clementine, manager van de afdeling marketing. Ze geeft me een stevige hand en nodigt me met een vriendelijk gebaar uit om te gaan zitten. Het is een grote vergaderzaal en de tafel is, met meer dan twintig stoelen, enorm. Ik twijfel even, pak dan de dichtstbijzijnde stoel en ga zitten.

Het gesprek verloopt rustig en ik weet zeker dat ik alle juiste antwoorden weet te geven. Ik weet natuurlijk veel ins en outs, want Sophie en ik hebben veel gesproken over het bedrijf. Ik ben op de hoogte van de nieuwste collecties, belangrijkste klanten en verbluf zelfs mezelf

met alle details die ik heb onthouden. Als ik ongeveer drie kwartier later met een ferme handdruk afscheid van Karin Clementine neem, voel ik me dan ook geroepen om een nonchalante blik op de andere sollicitanten te werpen en loop kaarsrecht naar de uitgang. Ik knik even naar de receptioniste en zeg nog nét niet 'Tot binnenkort'. Het moet wel erg gek lopen, wil ik deze baan niet krijgen.

Wil je verder lezen?

**Vanaf 7 februari 2018 is
deze hilarische chicklit
Ik kom je halen! bij elke (online)
boekhandel verkrijgbaar.**

IK KOM JE HALEN!

Lotte en Sophie zijn al beste vriendinnen zolang ze zich kunnen herinneren. Als Sophie voor haar werk naar New York moet, vindt Lotte dit dan ook gewoon leuk voor haar. Echt. Vooruit, ze is ook een tikkeltje jaloers. Als de berichtjes van Sophie langzaam van toon veranderen en uiteindelijk uithlijven weet Lotte dan ook zeker dat er iets mis is. Ze hoeft geen seconde na te denken, pakt haar spullen en vliegt de wereld over om haar beste vriendin te gaan zoeken.

Een doldwaze spannende roadtrip dwars door Amerika, vol gekke en inspirerende personages gebaseerd op ware vriendschap.

Marijke Vos (1985) studeerde sociaal pedagogische hulpverlening in Nijmegen en werkt als hulpverlener in de zorg. Al op vroege leeftijd schreef ze korte verhalen en in 2013 kwam Marijke tot de finale van de schrijfwedstrijd van Chicklit.nl.

In *'Ik kom je halen'* verrast Marijke je door humoristische, vrolijke en vaak herkenbare gebeurtenissen.

ISBN 978-94-91884-71-9

9 789491 884719